

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος έννενηντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΑΜΗΟΣ την έβδομάδα — μόνον μια φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και είς την άλλοδαπην,
και είς την Έλλάδα όλην — δίγως νάξια κι' έντροπίν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρᾶ δέν δίδει — θα τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Έδδόν ην Όκτωβρίου και δεκάτη,
μεγάλα πηννηγύρια 'στό Παλάτι.

Τετρακόσα τρία,
γάμων φασαρία.

Τρελλά τραγούδια με χορούς
'στού Βασιληᾷ τούς άργυρούς.

τραγουδήσω και θα 'πῶ 'στών Βασιληᾷ μας χίλια
δουκλια με τα κλήματα, λαγούς με πετραχήλια.

παρισπένιο μου κορμί και λιγερή μου μέση
τι τραγουδι νά σου 'πῆ κανείς νά σ' επαινέση;

σε φεργάτες έρχονται, για σε φεργάτες πάνε,
σε κανόνια πέφτουνε, καμπαναριά κτυπάνε.

σε γιορτάζει κι' ό λαός κι' έμπρός σου στέκει σουζα
πάλαι κι' ή Μητρόπολις, άπένταρη μουφλούζα.

τό δέν έχει για κερί και κάλπικο για λάδι
όι επίτροποι βογγούν και κλαιν πρωί και βράδυ.

μουφλούζα κι' ή Μητρόπολις, του θρόνου τσελεπή...
έδωμε για το χάλι της κι' ό Λόου τί θα 'πῆ.

ώλω κι' έγω τούς άργυρούς και παίζω την λαντέρνα
έμπρός σου πέφτω μπρούμυτα και πάταμε και πέρνα.

Τί μουζικάντες 'πλάκωσαν και μέσ' από την Σάμο
νά παίξουν τα λαλούμενα 'στών άργυρό σου γάμο.

Βαρούν λαγούτα και βιολιά 'στά πέντε Βιλαέτια
και μια στιγμή ξεχάνονται της φτώχειας τα σεκλέτια.

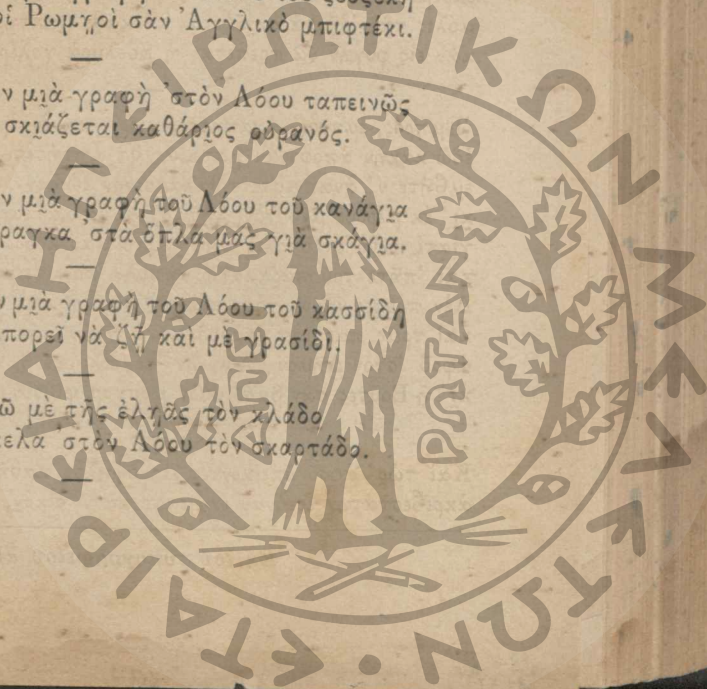
Πιάνουν και γράφουν μια γραφή του Λόου του ζευζέκη
πώς έχουν αίμα κι' οι Ρωμηοί σαν Αγγλικό μπιφτέκι.

Πιάνουν και γράφουν μια γραφή 'στών Λόου ταπεινῶς
πώς άστραπαίς δέν σκιάζεται καθάριος ούρανός.

Πιάνουν και γράφουν μια γραφή του Λόου του κανάγια
πώς βάζουν είκοσόφραγκα 'στά όπλα μας για σκάγια.

Πιάνουν και γράφουν μια γραφή του Λόου του κασιδιή
πώς το Ρωμαίικο 'μπορεί νά 'λῆ και με γρασιδι.

Σαν περιστέρι ξεπετώ με της έλτης τον κλάδο
και δίνω πέντε φάσκελα 'στών Λόου τον σκαρτάδο.

Ναπολέοντα, Βασιλῆα, ἵστα κούτελά μας κόλλα
ὥς ὅτου νὰ τινάζουμε μιά καὶ καλὴ τὰ κῶλα.

Ὅσο ἔμπορέσης ξώδεψε καὶ σκόρπα περισσότερα
γιατὶ ποῖός ξέρει ἱστὺς χρυσοὺς ἂν θάμαστε χειρότερα.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνοι
κι ἔγινε διαζύγιο μὲ τὸ Ναπολέοντι.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνια
κι ἐφτήνηναν τὰ φόντα μας σὰν κάστανα μαρόνια.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ἔτη
κι οἱ φίλοι Ἀγγλοὶ μᾶς πετοῦν τὸν Λόου γιὰ ρουσφέτι.

Ἐννιά χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους μέραις
κι ἀκόμα οἱ Νταβέληδες σηκόνουνε παντίεραϊς.

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ὥραις
καὶ κλαίμε γιὰ τὴν μοῖρα μας σὰν τῆς γεροντοκόραις.

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν λεφτὰ καὶ δευτερόλεφτα
καὶ τὰ τεφτέρια τῶν Ρωμηῶν ὅλοι τὰ λὲν ἀβόλευτα.

Ποῦ τώρα Ἐθνοφύλακες; ποῦ τώρα τὸ κασκέτο;
ποῦ ἐργολάβος, τρίγωνο, καὶ ἱστὸ νερὸ κουρκέτο;

Κακὴ καρδιά ἵστ' ἀνάθεμα... προκόψαμε ὥς σήμερα
κι ἦλθαν ἀπ' ἔξω τᾶγρια κι ἐδιώξανε τὰ ἡμέρα.

Χαρὰ παντοῦ καὶ χαίρωντας καθέννας ἄς κυττάξῃ
τ' Ἀμερικάνικο βρακὶ πῶς ἔγινε μετᾶξι.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βαρεῖτε, παλληκάρια,
τὰ φλούγκελχορν, τὰ βόμβαρδα, τῆς λύραις, τὰ γιογ-
[κάρια].

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, καὶ σήμερ' ἄς ἐλπίσουμε
πῶς ἴσως καταφέρομε νὰ μὴ χρεωκοπήσωμε.

Βαρεῖτε νὰ γιορτάσωμε τῶν ἀργυρῶν τὸν μῆνα
κι ὁ Ἀγγλὸς Λόου ἡσυχὸς ἄς κἀνὴ καραντίνα.

Ἐμεῖς χρωστοῦμε μετρητὰ σὲ δανειστὰς πολλοὺς,
ἀλλὰ κι αὐτὸς ἀμέτρητα χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.

Εἰς ἓνα φούρνο βάλετε τὸν Λόου μάνι μάνι
νὰ τὸν ἀπολυμάνωμε πρὶν μᾶς ἀπολυμάνῃ.

Γιὰ δὲς ἀλήθεια προκοπὴ καὶ ζηλεμένη μοῖρα
νᾶναι σὲ γάμους ἀργυροῦς τὸ μάτι μας μπακίρα.

Σὲ χαιρετῶ, κύρ Βασιλῆα, σὲ προσκυνῶ, ἀφέντη,
ποῦ πρῶτος εἶσαι στὸ χορὸ καὶ πρῶτος εἰς τὸ γλέντι.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι Βασιλῆας, ἀλλ' εἶσαι πρῶτος βλάστη
καὶ μὲ τοὺς ὑπηκόους σου καὶ μ' ὅλας τὰς Δυνάμεις.

Ἰσχύς μας ἡ ἀγάπη σου, ἰσχύς σου ἡ δίκη μας
κι ἡ σκέπη τῶν Δυνάμεων καὶ δυνάμεις κι ἄλλή μας.

Ἀνοίγεις τὸ Παλάτι σου σ' ὅποιον ἐμπρός σου τῆ
καὶ παίζεις τοὺς Συμβούλους σου εἰς τὸ μικρὸ σου νῆ.

Παλάτι δημοκρατικό, ποῦ μπαίνουν οἱ διαδῶται
μὲ φράκα, καραμάντουλα, καὶ μὲ μπλαστὸν γραβάται.

Παλάτι δημοκρατικό γιὰ κάθε πάπια χήνα,
γιὰ κάθε Δήμαρχο Τσολιᾶ καὶ κάθε Δημαρχίνα.

Παλάτι δημοκρατικό, ποῦ μπαίνει ὅποιος θέλει
κι οἱ μάγειροι μπερδεύονται μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Παλάτι δημοκρατικό κι ὁ κόσμος τρέχει ὅλος
καὶ σὺ τὸν δένεις σκλάβο σου σὰν Βασιλῆας μαρίδα.

Πολλῶν τῆς πόζαις τῆς θαρρεῖς τρελλοῦ παπᾶ Βα-
καὶ σὰν ἀκοὺς γιὰ ντιστεγκὲ ξεραίνεσαι ἱστὸ γέλωτα.

Τί νὰ σοῦ πῶ... μοῦ φαίνεται Ἀλκιβιάδης νέος,
κι ἂν ἐγεννήθηκες Δανός, ἀλλ' εἶσαι Ἀθηναῖος.

Γιὰ τὰ ταξείδια, Βασιλῆα, τὸν νοῦ σου πάντα γράφω
μὰ μὲς ἱστὰ σοῦρτα φέρτα σου κι ἐμᾶς δὲν μᾶς ξεχνᾷς.

Ἀφίνεις ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ πέσῃ κι ἓνα δάκρυ,
λὲς ἓνα λόγο καὶ γιὰ μᾶς κι ὅπου τὸ βγάλῃ ἡ ἀπ.

Κι ἂν κάποτε τὰ λόγια σου πηγαίνουν ἱστὰ χαιρέτα
ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο κανένα.

Θερμὰ τοὺς ὑπηκόους σου συστήνεις ἱστὰς Δυνάμεις
μὰ δυνατὰ τὰ δύναντα δὲν εἰμπορεῖς νὰ κἀμῃς.

Ἀρχὼν καλεῖσαι τοῦ στρατοῦ καὶ Ναύαρχος τοῦ πο-
μὰ μήτε στόλοι φαίνονται, μήδὲ στρατοὶ καθόλου.

Ἄν ἔχῃς μόνο τὸ νόμα, ἐσὺ δὲν φταῖς γι' αὐτὰ...
εἶναι παχειαῖς ἡ κόταις σου, μὰ δὲν γεννοῦν λεφτὰ.

Ἄν λίρες τόσαις κλώσσαις σου κλωσσοῦσαν ἱστὸ πο-
καὶ σὺ ἀλλοιῶς θὰ ἤσουναι κι ἐμεῖς δὲν θάμαστ' ἔσο.

Ἐγὼ μᾶς λὲς, μωρὲ παιδιά, στὸν θρόνο μου τεντόνωμα
καὶ στῆς δουλειαῖς σας δὲν χωρῶ καὶ δὲν ἀνακατόνωμα.

Εἰς τὸ Τατόι τὸ πρῶτ', στὸν θρόνο μου τὸ βρόδυ,
στῆς θαλασσοφουρτούναις σας σκορπιζῶ λίγη λάδι.

Ἀγάπη ὅση θέλετε σᾶς δίνω, βρὲ παιδιά,
σᾶς ἔχω καὶ σᾶς ἀγαπῶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά.

Αὐτὸ ποῦ δίνετε καὶ σεῖς αὐτὸ κι ἐγὼ σᾶς δίνω,
ὅσο γι' ἀγάπη ἔννοια σας, ἀλύπητα τὴν χύνω.

Πάρετε τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν ἐξαργυρώσετε,
πάρετε τὴν ἀγάπη μου κουπόνια νὰ πληρώσετε.

Ἀγάπη πάρτε μπόλικη ἀπὸ τὸν Βασιλῆα σας
νὰ ζύνετε καμμιὰ φορὰ τὴν νηστικὴ κοιλιά σας.

Γιὰ φτώχεια μὴ γρινιάζετε καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνᾶτε,
χωρὶς ἀγάπη Βασιλῆα χορτάτοι θὰ πεινάτε.

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸν θρόνο μου στιγμὴ δὲν τὸν σαλεύω,
θὰ κυβερνῶ τῆς κόταις μου, σὲ σᾶς θὰ βασιλεύω.

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸ χρέος μου ὅσο ἔμπορὸ τὸ κἀνω
κι ἐβγάλα Βασιλόπουλα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα,
περνοῦν τὰ Βασιλόπουλα, σοφὰ κι ἀφράτα ὅλα.

Καὶ σὺ τὸ ξέρεις, Βασιλῆα, ἱστὸ χῶμα ποῦ πατεῖς
πῶς ὁ καθέννας γίνεται σοφὸς ἐκ γενετῆς.

Ἀπλόγονται τριγύρω σου σὰν τῆς περικοχλάδες...
χαλάλ' ἡ κάθε δωρεά, χαλάλ' ἡ Μανωλάδες.

Χαλάλι κι ὅλος ὁ λουφὲς καὶ κάθε χαρτζηλίκι,
χαλάλι καὶ τὰ γήπεδα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκι.

Ξέρουν κι αὐτὰ πῶς ὁ παρὰς γεννᾷ φιλοπατρίας
κι εἰναιτῆς πρῶτης κλίσεως κι εἶναι τῆς πρῶτης χρεῖας.

Ξέρουν πῶς εἶναι ὁμαλὸν καὶ τὸ πληρόνω ρῆμα,
ἀλλὰ πολὺ ἀνώμαλον σὰν δὲν ὑπάρχῃ χρῆμα.

Ξέρουν κι αὐτὰ σὰν ἐξυπνα καὶ σπουδασμένα ποῦναι
πῶς τὸ λαβεῖν εἶν' εὐχρηστον, ἀλλ' ἄχρηστον τὸ δοῦναι.

Ξέρουν οἱ φόροι τί θὰ ποῦν, ἀλλ' ἔμαθαν κι ὁ θρόνος
πῶς ἐξαιρεῖται πάντοτε τοῦ γενικοῦ κανόνος.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα...
νὰ κι ἡ Βασίλισσα χρυσὴ καὶ φρέσκα σὰν φραντζόλα.

Χαρὰ στὴν τὴν Βασίλισσα... δουλειά της εἶναι μία
ἡ προσευχή, τὸ σπῆτι της καὶ τὰ Νοσοκομεῖα.

Σώδεσε σὲ φαρδομάνικα καὶ σὲ Δεσπότη μίτρα
καὶ στοὺς ἀρρώστους ἔρχεται γλυκεῖα παρηγορήτρα.

Φιλάνθρωπος Βασίλισσα χωρὶς νὰ πέρνῃ γρόσα
βλέπει τοὺς Ρώσσους σὰν Ρωμηᾶ καὶ τοὺς Ρωμηοὺς
[σὰν Ρώσσα.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, κι ἀπ' ἔξω κι ἀπὸ μέσα...
διαβαίν' ἡ Διαδόχισσα, διαβαίν' ἡ Πριγκηπέσσα.

Χριστιανὴ βαπτίσθηκε κι εἶδε κι αὐτὴ τὸ φῶς
κι ἐχόλιασε γι' αὐτὸ πολὺ ὁ Καῖσαρ ἀδελφός.

Διαβαίνει κι ὁ Χριστόφορος γελῶντας ποῦ καὶ ποῦ
στὴν κρινὸδάκτυλη γιαγιά, στὸν λυγιστὸ παπποῦ.

Μόνο μιά κόρη λατρευτὴ κι ἀφροπλάσμενη λείπει
καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Βασιλῆα τὴν φαρμακεύει λύπη.

Χρυσὴ ψυχὴ, ποῦ πικροχλαῖν τὰ μάτια ἱστ' ὄνομά σου,
σκόρπα σὲ τούτῃ τὴν γιορτὴ τὸ μοσχοδόλημά σου.

Βλέπω τὰ Βασιλόπουλα ἔμπροστά μου ἓνα κι ἓνα,
πολύξερα, πολὺγλωσσα, καὶ παρασπουδασμένα.

Χωρὶς καμμιὰ παρασκευὴ καὶ συνοδεία δούλου
πηγαίνουν καὶ χειροκροτοῦν τὴν Παρασκευοπούλου.

Ἐχουν κορῶνα καὶ σπαθὶ καὶ μπάριμπα στὴν Κορώνη
καὶ πότε πᾶν στὴν Βαγγελλιά καὶ πότε στὴν Βερόνη.

Κι ἔτσι μεγάλος γίνεται στὸ θέατρο σεφτὲς
γιατὶ πολλὲς μᾶς ἐπιασε σεληνιασμὸς γι' αὐταῖς.

Οἱ ἀργυροὶ μᾶς ἐβάλαν σὲ δυνατό μπελᾶ
κι ἀναψαν τώρα κι ἡ ποδιαῖς τοῦ φλογεροῦ Μελά.

Ἀπὸ προχθὲς τὸν ἐσφίξε τῶν ἀργυρῶν ἡ φούρια
καὶ δρὸ φανάρι ἐστήσε στὸ Σύνταγμα καινούρια.

Ἦλθε κι ὁ Ρώσος Τσάρεβιτς, Διάδοχος τρανός,
κι ὁ ἀδελφός σου ὁ γλυκύς, τρὲ χέμ' ἱστ' ὁ Δανός.

Μᾶς ἦλθε κι ὁ Χριστιανός, ἀνεψιός σου νᾶνος,
ποῦ ἔμπρός του φαίνεται μικρὸς κι ὁ μέγας Καραπάνος.

Κι ἐγὼ ποῦ μ' ἄλλους ἔτυχα ἐκεῖ κοντὰ τοῦ νᾶμαι
Χριστιανέ, τοῦ φώναξα, κατέβα γιὰ νὰ φάμε.

Σοῦ ἔδωσε κι ὁ Μοντολὼν μὲ Γαλλικὰ τσακίσματα
γραφὴ μεγάλη τοῦ Καρνὼ γεμάτη χαιρετίσματα.

Κι ἓνας Ρουάτας ἐφθάσε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία
σπανὸς ὅλινος κι Ἰσπανὸς μ' εὐγένεια σπανία.

Κι ὁ Πάπας σοῦ στείλε γραφὴ μὲ γράμματ' ἀσημένια
καὶ τώρα πιά βαστάς καὶ σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Κι ὁ Δεληγιάννης ἔρχεται νὰ σ' εὐρὴ κοῦτσα-κοῦτσα
καὶ νὰ σοῦ πῇ πῶς τοῦ δώσες ἀδίκως τὰ παπούτσια.

Καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ἄδικο γιὰ νὰ τοῦ ξεπληρώσης
καὶ τοῦ Μυλλόρδου ἡγήγορα τὰ ἴδια θά σκαρώσης.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

Τραγούδια κάθε σοβαρὸς καὶ κάθε πηδηκτούλης,
μὲ τοὺς Σαμίους κελαῖδεῖ κι' ὁ Σάμιος Σοφφούλης.

Ψηλαῖς κυρίαις τῆς τιμῆς φοροῦν τὰ πιὸ καλά των
κι' ἡ θρῆσκα ἡ Βασίλισσα φιλεῖ τὰ κούτελά των.

Ἀπὸ καρδιάς ἡ καθεμιὰ τὴν Ὀλγα σου συγχαίρει
καὶ τῆς χαρίζει κάτι τι καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Ἐρρανὰν τὸ ἀνδρόγυνο γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ μουσικαῖς τὸ ἔζαλσαν καὶ τόσοι κανταδόροι.

Ἐρρανὰν τὸ ἀνδρόγυνο μὲ λούλουδα καὶ μύρα
κι' ἐλύσσαξε στῆς κανονιαῖς κι' ἡ Μαύρη μας ἡ Μοῖρα.

Ὅλα θυσία ἔγιναν γιὰ τὴν γιορτὴ σου τούτη
καὶ τὰ κουπόνια ἔζώδεψαν καὶ τάχαμαν μπαροῦτι.

Παντοῦ πυροτεχνήματα, φωτιαῖς καὶ μπαταρίαις,
κι' ἐπῆραν πάλι κι' ἔδωσαν ἡ λαμπαδηφορίαις.

Κι' ὅλ' οἱ κεράδες ἔστειλαν συχώρια 'στὸ Παλάτι
γιατί κι' αὐτοὺς τοὺς πέθανε τὸ γενικὸ κεσάτι.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἔσβυσε κι' ὁ φωτοδότης ἡλῖος
κι' ἐκόρωσε κι' ἐφούντωσε κάθε Ρωμηὸς Σγαρίλιος.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

Δὲν τὸλπιζα, δὲν τὸλεγα, μηδὲ ποτέ μου τὸγραφα
ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου πῶς θάπαιζα χρεώγραφα.

Κανέναν δὲν ἐπρόσμενε κι' ἐγὼ ἡ μοσχομάγα
πῶς πεντακόσα θάχανα μὲς 'στὸ Λονδίνο φράγκα.

Νὰ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, κι' ἐγὼ σκυφτὸς καὶ μόνος
μοιρολαγῶ καὶ στέκομαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ἐχάθηκαν τὰ φράγκα μου καὶ τὰ χρεώγρατά μου
κι' οὔτε λαμπὰδ' ἀγόρασα, οὔτ' ἐνδυμα τοῦ γάμου.

Νᾶναι καλὰ ὁ Βασιλεὺς καὶ δὲν μὲ μέλει δράμι,
αὐτὸς κι' ἐμὲ θὰ λυπηθῇ, αὐτὸς θὰ μὲ συνδράμῃ.

Αὐτὸς καθὼς τὸ ἔγραψε κι' ἐφημερίδες ἔβαναι
τροφοδοτεῖ τοὺς ποιητὰς καὶ Μούσαις πεινασμέναις.

Ὁ Βασιλεὺς μὲ χαιρετᾷ 'στῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι
κι' ἂν χάνω 'στὰ χρεώγραφα μὲ τρέφει τὸ Παλάτι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωαστείου κορινθίου πολὺς.

Καὶ Βασιλεῖς καὶ Καίσαρες κι' ὅλ' οἱ ζητιάνοι τώρα
φιλοτιμοῦνται, Βασιλεῖς, νὰ σὲ φορτώσουν δῶρα.

Δέξου γιὰ δῶρο κι' ἀπὸ μέ — μὰ δὶχως νὰ θυμώσης —
ὅσα ὡς τώρα μοῦδωσες κι' αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ δώσης.

Εἰς ἄλλους πλήρωνε μισθὸ νὰ φάλουν ὀλοένα,
δὲν θέλω νὰ πειράζεσαι χρηματικῶς γιὰ μένα.

Ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο, ἄς χάσω κι' ἄλλα τόσα,
ἐγὼ παράδες δὲν ψηφῶ, ἐγὼ κλωτσῶ τὰ γρόσα.

Σὲ στεφανόνω, Βασιλεῖς, μὲ στέφανον εὐκλείας,
φέρτε κρασί τῶν Πεταλιῶν, κρασί τῆς Δεκελείας.

Στρῶστε παντοῦ μυρτόκλαδα τὸ ζεῦγος νὰ περάσῃ
κι' ἀγαπητὸ καὶ γόνιμο ποτὲ νὰ μὴ γεράσῃ.

Ἀπὸ κρασί Βασιλικὸ γεμίστε τὸ ποτήρι
κι' ἐβίβα τῆς νοικοκυρᾶς κι' εὐὰν τοῦ νοικοκύρη.

Ἀνδρέα, Γεωργό κουβαρντᾶ, Μαρία καὶ Νικόλα,
Κωστή, Σοφία, Χριστόφορε, νὰ σᾶς χαροῦμε ὅλα.

Νὰ σᾶς κοιμίζῃ μουσικὴ καὶ τοῦ Ὀρφῆως λύρα
καὶ νᾶναι σκέπασμα γιὰ σᾶς τοῦ Κόδρου ἡ πορφύρα.

Ἐβίβα κι' οἱ θεράποντες τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ὕπασπισται, διερμηνεῖς, Βουδούρης, Θῶν καὶ Λέλης.

Ἐβίβα δούλοι, μάγειροι, κυρίαις τῆς τιμῆς,
σταυλίταις, σταῦλοι, δίποδα, τετράποδα, κι' ἐμεῖς.

Ζήτω, παιδιά, τῶν ἀργυρῶν τὸ μέγα πανηγύρι,
ποῦ φάχουν ὅλοι με κερί νὰ ἔβρυνε τὸν Ἀργύρι.

Ραίνω μὲ ρόδα καὶ μοσκιαῖς τοὺς νυμφικούς θαλάμους
κι' εὐχομαι νὰ γιορτάσωμε καὶ τοὺς χρυσοὺς των γά-
μους.

Μὰ τότε νὰ μὴν ἔχωμε ἀπὸ παρὰ νισάφι
κι' ἀπὸ τὰ ἔρακοπόδια μας νὰ τρέχῃ τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὁλίαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι — μεγάλα τὸνομά των —
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἄδὸν μετέστησαν ἐσθλῶς,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ κατ' ἐτημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Πασιφίλης τρεχάτος.
Τὶ μαχαλὶ κατὰφωτο, τί ὠμορρία περίσσια,
καὶ τί κοστούμα τοῦ συρμού... ψυχρὸν ὅσον Πατήσια!...
Κάθε διαβάτης ἀπὸσπῇ, κἂν ἄνδρας κἂν γυναῖκα...
σᾶς εἶπα μὲν, σᾶς εἶπα ὅρα, σᾶς εἶπα σέιντε δεκά
πῶς ἐκεῖ μέσα ράβεται κι' ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις,
ὅπως ἐκεῖ μέσα ράβεται κι' αὐτοὺς δὲν εἶναι καμὴ ἡ οὐσία.
φραγκοφραγκάδες σὺν κι' αὐτοὺς δὲν εἶναι καμὴ ἡ οὐσία.

Καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀργυρῶν καὶ τῶν ἀργυρίων
ἐθάλασε κι' ἡ Διευθυνσις τῆς προσφιλοῦς ΕΒΤΙΑΣ
ἐν τεύχος καλλιτεχνικὸν μετὰ περιωρίων
καὶ πλῆρες ὅλης σοβαρᾶς συνάμα καὶ σετείας.
Εἶναι δ' ὡς εἶδος λευκῆ μετὰ πολλῶν εἰκόνων
κι' ἐν πούτοις εὐηνότατον — λεπτὰ πηνήντα μόνον.